

Samvittigheden ved årsskiftet

Vi sluttede det gamle år med at betragte samvittigheden i Ordets lys, og vi begynder det nye med straks at vende tilbage til samme emne. Evangeliet er så stor en hemmelighed, at det uafladelig må belyses, ellers kører vi fast i vore egne forestillinger, og de bringer os ingen hjælp.

Hebræerbrevet taler om, at vi er rensede fra en *ond* samvittighed (kap. 10,22), at Kristi blod renses vor samvittighed fra *døde gerninger* (9,14), og at vor samvittighed ikke mere behøver at være *tyngt af synder* (10,2). Alle disse ord er kendt af de fleste evangeliske kristne, men fatter vi dem også som Ånd og liv, så at de er blevet virkelighed i vor tilværelse?

Hvis ikke, da står de vel i Det nye Testamente, men virker ikke befriende, snarere bebrejdende, så vi læser dem med et stille suk.

Og så fortsætter vi med en *tyngt* samvittighed, ufri i vort inderste, hæmmede af os selv, ængstelige for, hvad der kan komme.

En ond samvittighed

Der stod en del herom i december, men der er mere at sige. Det blev ikke tilstrækkeligt tydeligt fremhævet, hvori ondskaben består. For rigtigt at forstå det må vi tilbage til syndefaldet, da mennesket faldt for slangens fristelse: »*I skal blive som Gud til at kende godt og ondt*« (1. Mos. 3,5).

Mennesket er en dyrebar skabning, men er faldet dybt. Samvittigheden er måske den kostbareste del af Guds dyrebare skabning, men den er også faldet, den er en del af det faldne menneske.

Faldet består i, at mennesket gør sig selv til Gud, med andre ord: til den, der bestemmer, hvad der er godt og ondt. Dermed har mennesket gjort sig selv til højeste instans – det er skæbnsvangert!

Når Gud i sin barmhjertighed frelser et menneske, da viser det sig gang på gang, at det sidste i mennesket, der hører op med at ville være højeste instans, er samvittigheden. I en falsk »fromhed«, i en oprørske »sandhedskærlighed«, i en stædig og ond »ydmyghed« bliver samvittigheden ved med at sætte sig selv over Gud. Den afviser, at al dens synd virkelig er borte, og at Gud ikke længere er vred; den tror på sig selv, men ikke på Gud; dermed sætter den sig i Guds sted til at kende godt og ondt, og dermed er den *ond* – men udgiver sig for sanddru og oprigtig!

Den eneste, der kender godt og ondt i dets inderste væsen, er og forbliver Gud; han siger noget helt andet end den onde

samvittighed, men det accepterer den ikke, just fordi den holder sig til ondskaben og løgneren, ikke til kærligheden og sandheden. Gud siger: »Jeg vil aldrig mere komme dine synder i hu!« men samvittigheden svarer: »Det forstår jeg mig bedre på; jeg husker dem, hvordan skulle du så have glemte dem?«

Samvittigheden er så ond, at den ikke erkender sin egen ondskab, men klamrer sig til den, som om den var noget dyrebart – som om det var selve sandheden og virkeligheden, den holdt fast på i kamp mod løgn og bedrag.

Den opfatter ikke sig selv som oprørske imod Gud, men som såre gudfrygtig. Den er sig ikke bevidst, at den gør Gud til en løgner, og at den står Helligånden imod. Den kender nok de mange synder, mennesket har begået, men den kender ikke sin egen ondskab. Den står Gud imod af al magt. Den er gennemtrængt af slangens gift og står i ledtog med sjælefjenden, djævelen, anklageren, manddrabereren.

Således er syndens rod og væsen i selve samvittigheden, thi hvad er syndens inderste væsen andet end vantro, og hvad er vantroen andet end *oprør* imod Gud – men alt dette udgives for sandhedskærlighed, ydmyghed, fromhed og andet fint! Sandelig, som djævelen kan optræde i en lysets engels skikkelse, kan ondskaben fremtræde som kærlighed til sandheden!

At blive rensede herfra er et nådens underværk. Intet menneske kan gøre sig fri heraf; han er indvævet i et net, et spind, og han spræller hjælpeløs i garnet. Kun sandheden gør fri; Kristus, der er sandheden, gør *virkeligt* fri – fri af en ond samvittighed og dermed fuldkomment fri i sjælens inderste!

Der er ingen synd tilbage på det menneske, der har Jesus som sin Frelser. Al hans synd er på ham; derfor er Guds vrede og forbandelse udøst over ham, der på korset blev en forbandelse for vor skyld, fordi han blev gjort til vor synd for vor skyld. Således kender Gud godt og ondt, og således sætter han os i stand til at forstå det i troen på evangeliet, men aldrig i kraft af vor egen samvittighed, thi den er faldet.

Hvilken ufattelig nåde! Måtte den blive kendt af alle anfægtede, bekymrede og plagede sjæle til Guds ære og deres umådelige lettelse og befrielse!

Døde gerninger

Den onde samvittighed forsøger i sin »fromhed« og »sandhedskærlighed« at gøre mange ting for at blive fri for sin

plage. Den bekender synd, ikke een, men mange gange – men det hjælper ingenting – hvorfor ikke? Fordi det er *døde* gerninger; de udspringer ikke af tro, men af vantro – hvordan skulle de kunne føre til liv?

Det kan også være en »dybere indvielse« – men det hjælper heller ikke, skønt sjælen har vredet og vendt på sig selv, for at der ikke skulle mangle noget i indvielsen. Hvorfor hjælper det ikke? Fordi det er et forsøg på at gøre sig fortjent hos Gud; det udspringer ikke af tro, men snarere af vantro; det er og bliver dødt.

Den onde samvittighed kan også tvinge sjælen til en »dybere ydmyghed«; det lyder jo fromt, men det udspringer ikke af tro og er derfor noget forkomment noget. Mennesket »ydmyger sig« – blotlægger hele sin fortid – fortæller andre, hvilke stygge tanker, han har tænkt om dem – og lægger sig som en måtte for fødderne af alle tilstedeværende. Ak, ak, hvor meget han end græder over sig selv, ydmyger sig, afslører sig, jamrer og klynker og kun omtaler sig selv som den værste af alle, hjælper det ikke det mindste, men gør kun ondt værre, thi det er selvgjort arbejde – vantro – døde gerninger, der indhyller sjælen i mørke.

Alle den slags ting hindrer mennesket i at tjene Gud; det er jo hele tiden optaget med sig selv, og dets onde samvittighed holder fast på, at han endnu ikke er rensede fra al synd.

Men så åbner Gud i sin barmhjertighed hans øjne, så han ser, hvad Kristus har gjort for ham, da han frembar sig selv som et lydefrit offer for Gud – alle hans synder, kendte som ukendte, bevidste som ubevidste, er *bortskaffede* ved Jesu blod – da forstår han, at han hidtil har været ond inde i samvittigheden, idet han har vægret sig ved tillidsfuldt at stole på så stor en frelse – da aflægger han sin ondskab og alle sine døde gerninger – nu kan han frigjort i sit inderste tjene den levende Gud!

Nu vandrer han i tro og tillid og gør *troens* gerninger; de er ikke døde, men levende; de er ikke et forsøg på at gøre sig fortjent hos Gud, men et udslag af taknemmelighed og glæde.

Samvittigheden ikke mere tyngt af synder

Hebræerbrevet taler om, at Jesus med sit offer har *bortskaffet* synden (kap. 9,26); modsætningsvis siges det også, at han har *borttaget* dem (10,4 og 11). Ordene er overvældende, men Jesu offer er også overvældende i sine frelsesvirkninger.

Ved hans offer er vi, der helliges, *for bestandig ført til fuldendelse* (10,14). Hermed siges det os, at vi er ført til det samme, som Jesus har nået ved sin lydighed (5,9), og at alt det, han har vundet, er vort. Det er fuldent, fuldkomment og fyldestgørende i enhver henseende. Kun de, der i deres samvittighedsønske nægter at tro det, kan få den tanke, at de ved deres indsats af den ene eller anden art kan føje

noget til hans værk, så det også kan frelse dem!

De derimod, der ikke optræder som de, der kender godt og ondt bedre end Gud, men som fatter, at al deres synd er bortskaffet og de selv ført til fuldendelse, deres samvittighed er ikke mere tyngt af synder – de er gjort fri, helt fri og kan derfor tjene ham uden at være i stadig kamp med sig selv.

Her er salighed og glæde – her smager sjælen allerede den tilkommende verdens kræfter her er alt blevet nyt – her er den frimodighed, der endog ser dommen i møde uden frygt – her er den ranke ydmyghed og den glade selvforglemmelse – her råder troens Ånd og Kristi sindelag – her siger man: »Velsignet nytår!« og tror på, hvad man siger.

Klogskaben ved årsskiftet

Jeg har hørt vor Herre Jesus Kristus karakteriseret på mange måder – *han var hellig – kærlig – fuldkommen – lydig – uden synd – sagtomdig – ydmyg af hjertet* – men jeg har aldrig hørt ham omtalt som klog.

Var han klog? Lad os betragte ham med dette spørgsmål som baggrund.

Han var rig

men gjorde sig fattig for vor skyld. Kan det kaldes klogt? Er der nogen rig, der frivilligt giver afkald på sin rigdom for sine fjenders skyld? Det ville blive anset for tåbeligt.

Kærligheden handler imidlertid ikke ubetinget klogt, thi den søger ikke sit eget, men det gør klogskaben. Den giver afkald, men det er klogskaben for klog til; det betyder jo tab, og klogskaben kan ikke se nogen vinding i tab.

Herren holdt ikke fast på det, der var hans med rette, men forlod det, blev fattig og fremtrådte i ringhed. Det er der intet jordisk menneske, der frivilligt vil gøre, når han sætter sig for at udrette noget; dertil er enhver af os alt for klog; vil man gennemføre noget, går det ikke at blive antaget for en ringhed – man må være helt anderledes tiltrækkende og imponerende.

Discipelskaren

Han udvalgte tolv disciple fra de lavere samfundslag, fiskere og toldere. Alle var de uden nogen indflydelse, og deres danselse var det småt bevendt med.

Var det klogt? Hvorfor opsøgte han ikke de indflydelsesrige, de veluddannede, de ansete? Hvorfor stødte han dem fra sig? Hvorfor udfordrede han farisæerne og de skriftkloge? Hvorfor var han ikke mere afdæmpet og diplomatisk i sin omtale af dem? Han gik sandelig ikke taktisk klogt til værks!

Blandt discipelskaren var der også nogle kvinder af højst tvivlsom karat; faktisk drejede det sig om nogle, der var udstødt af det gode selskab, fordi de havde

fornedret sig.

Ingen i skaren havde en titel, ingen var noget, ingen besad en akademisk grad – sådanne nogle nulliteter valgte han som sine nærmeste medarbejdere!

Var det klogt? Jeg læser ofte stillingsannoncerne i aviserne og er slået af, hvilke krav der stilles til den, der kan komme i betragtning. Her går man klogt de ukvalificerede forbi, men så klog var han ikke, og han forkyndte endda, at med ham var Guds rige kommet nær, og sagde, at disse disciple skulle dømme Israels tolv stammer, et nok så ansvarsfuldt hverv skulle man synes!

Pengene

Dem tog han øjensynlig ingen notits af. Han vidste, at Judas var en tyv, alligevel lod han ham beholde pungen. Det kan i hvert fald ikke betragtes som klogt, man vil snarere kalde det ansvarsløst – men han handlede altså så uklogt og »ansvarsløst« i forhold til mammon.

Det ser ud til, at han ikke skænkede spørgsmålet om penge den ringeste opmærksomhed. Han bekymrede sig ikke det mindste om, hvorvidt der var midler til i morgen.

Hvad angår skat, da betalte han mere, end han var forpligtet til, og gjorde det på den måde, at han lod Peter gå hen og drage en fisk op, i hvis mund han fandt penge nok til tempelskatten.

Men hvis nu – hvis nu – ja, hvis nu – man skal da også bruge sin forstand – og hvis nu der ikke havde været nogen mønt i fiskens mund – og hvis nu Judas havde brugt alle pengene til sig selv – og hvis nu – tænk, så klog var han ikke, at han stillede alle disse fornuftige spørgsmål!

Medens vi er ved penge, som vi sjældent taler om iblandt os, lad mig da sige, at der er få ting, der får det åndelige liv til at stagnere i den enkeltes og i en menigheds liv som just et klogt og fornuftigt forhold til penge.

Jo klogere man disponerer, des mere søger man sit eget, og des mindre kommer

troen og kærligheden til at råde. Til sidst kan Gud få det, der bliver tilovers, hvis der altså bliver noget tilovers, når man klogt og fornuftigt har disponeret »ansvarsfuldt« over sine midler. Men det vil Gud aldeles ikke have, thi sådan lader Han sig ikke behandle.

Vor Herre Jesus kendte Faderen, derfor handlede han ikke klogt med pengene, men i lydighed. Man kan ikke dyrke Gud og mammon – ethvert klogt forsøg herpå leder til mammonafhængighed og vantro.

Folkeskaren

Der var en tid, da Herren var vældig populær, men han var ikke klog nok til at udnytte sin popularitet. Snarere kastede han vrage på den. Han stødte skarerne fra sig, vendte sig fra dem og gik andetsteds hen; snart foragedes de på ham. Kunne han ikke have optrådt lidt mere »forstående« og »imødekommende«? Hvorfor så rigoristisk og ufolkelig? Man hører ham aldrig komme med en munter vittighed for klogt at bygge bro mellem dem og sig og skabe en hyggelig atmosfære, hvor alle føler sig hjemme; han får dem ikke til at le, så de rigtig har det dejligt, og han underholder dem ikke med små anekdoter. Hvor uklogt, når man oven i købet påstår, at man vil være hyrde for dem. Det kan faktisk enhver folkelig person gøre bedre end han!!

I nødens stund

Han vidste meget tidligt, at de ledende i folket ville arrestere ham og bringe ham om livet, men han gjorde ikke det ringeste for at bringe sig i sikkerhed – lagde ingen planer – omgav sig ikke med sikkerhedsvagter – men gik lige ind i løvens hule. Han vidste endda, at en af hans nærmeste disciple ville forråde ham, men hindrede ham ikke deri. Det kan i hvert fald ikke kaldes klogt.

Da de havde grebet ham, blev han forhørt af ypperstepræsterne, af kong *Herodes* og af den romerske statholder *Pontius*

Pilatus og førte sin sag lige uklogt overfor dem alle – ja, man kan sige, at han slet ikke førte sin sag – han sagde ikke eet ord til kongen – til ypperstepræsterne sagde han præcis det, han vidste ville fælde ham – og statholderen behandlede han som sin undergivne.

Endnu mærkeligere er det, at han kunne tilkalde legioner af engle til sin hjælp, men afstod fra det. Når man har en sådan magt, hvorfor så ikke anvende den, når man er i den yderste nød og er blevet behandlet af menneskene på det skammeligste? Det ville enhver anden gøre; hvortil har man ellers fået en sådan kraft?

Nej, jeg har aldrig hørt min Herre og Frelser omtalt som klog, og det forstår jeg så vel!

Klogskaben og vi

Men korinterne var kloge (1. Kor. 4,10). Og det har mangfoldige kristne været siden; mangfoldige er det den dag i dag. De forstår ikke, at deres kloge dispositioner standser deres åndelige vækst. De forbliver ligesom korinterne *kødelige*.

Det vil jeg ved indgangen til det nye år sige lidt mere om, thi vi vil vel alle gerne gøre åndelige fremskridt i år, og her er vi måske ved det punkt, hvor vi er gået i stå eller gået tilbage.

Set fra de kloges synspunkt, handlede Herren som en *dåre*. Hvis vi stadig er beherskede af klogskaben, vil vi være så kloge, at vi fromt sukker over, at ingen forstod Herren, da han vandrede hernede, og vi vil fromt tilbede ham for hans dårskab, alt imedens vi selv fortsætter med i praksis klogt at søge vort eget først og klogt begrunde, hvorfor vi er nødt til det, og ydmygt bønfulde Herren om at velsigne vor klogskab!

Da stagnerer det åndelige liv og omdannes til kristelig vane i pæne og over-skuelige forhold, hvor man ikke løber nogen risiko eller fare; her kan man bevare sit liv – her stilles der ikke særligt store krav – her er egentlig ganske rart at være

for ethvert fornuftigt menneske.

Hvad er modsætningen til klogskab? Er det dumhed, dårskab? Ja, sådan ser det ud fra et *kødeligt* synspunkt. Men modsætningen til klogskab er *åndelig* talt *visdom* – og hvad er visdom? – det er *Guds-frygt* – og hvad er Guds-frygt? – det er *først* at søge Guds vilje, *først* at rådspørge ham – altså før man handler klogt, da at spørge Gud: »Har du noget andet at sige mig?«

Det var det, vor Herre Jesus altid gjorde. »Min mad er at gøre hans vilje«, sagde han. Det var også det, apostelen Paulus gjorde.

Modsætningen til klogskab er altså ikke fanatisme og selvgjorte ofre; det opblæser nemlig, så man føler sig som en vældig karl. Nej, *søg Herren* – gør, som Herren selv siger: *søg Guds rige* og hans retfærdighed *først* – da skænker han os den uforklarlige glæde, at vi helt konkret i praksis lader troen på vor himmelske Fader og Kristi kærlighed afgøre vore handlinger og dispositioner. Hans tanker er uendeligt højt over vore kloge tanker. Vi kan gerne give afkald, vi kan gerne undvære, ja vi kan gerne være dårer for Kristi skyld – det er kun et privilegium – men på afstand ser det uoverkommeligt og umuligt ud.

Ja, *på afstand af Herren* kan man handle klogt og søge sit eget først, men det er umuligt i hans nære samfund! Er det mon grunden til, at vi undertiden holder os på afstand af ham eller holder ham på tilbørlig afstand af os – vi ønsker ikke rigtig at høre, hvad han har at sige os, thi vi frygter, at vi da får noget at vide, som vender for meget op og ned på vore kloge dispositioner – vi indtager en vis forsvarsstilling overfor ham, hans vilje, hans herredømme – har mange gode argumenter rede og tøver ikke med at fremføre dem – vi lader ham ikke komme til orde – tænk, vi kæmper imod ham, men vil dog ikke af med ham!

Det er klogskaben, der suger kraften ud af os, den klogskab, der altid forstår at

begrunde, hvorfor den søger sit eget, bevarer sit liv og ikke dagligt tager sit kors op og følger Herren efter på dårskabens, dvs. troens og kærlighedens vej.

Det er klogskaben, der borgerliggør kristenlivet, så det nok bliver pænt, men ikke underfuldt. Hvor klogskaben råder, lukkes underet ude. Klogskaben bringer os aldrig ud i situationer, vi ikke så nogenlunde kan overse og klare, men det gør troen og kærligheden – og derude i det uoverskuelige og »farlige« får vi lov til at opleve Guds underfulde indgreb, hans visdom, hans underer, hans herlighed – og hvad er kristenlivet uden det?

Men misforstå mig nu ikke! Husk, jeg har ikke forkyndt fanatisme eller hjemmelavede ofre – jeg ville nødig, at Guds børn nu begyndte at tælle, hvor meget de ofrer for Herren, og sammenligne sig med andre, der ofrer mindre – der er nemlig ingen grænse for, hvad det kødelige menneske kan ofre, når blot det bliver berømmet derfor eller får at vide, at det gør sig fortjent derigennem – jeg ville nødig lægge pres over en eneste sjæl, thi hvad der skabes på den måde har ingen betydning for Herren. Det ville være døde gerninger!

Hvad jeg gerne ville ved årets begyndelse, er, at vi alle *begynder året med Herren* – og fortsætter med altid at begynde med ham, hans vilje, hans tanker, hans veje. Dybest set er det ham, der har skænket os alle de goder, vi har – men det er også ham, der bedst kan sige os, hvorledes vi skal handle med dem. Siger han os noget, der går imod vore egne tanker, da er det klogest ikke at overhøre hans røst, men dvæle så længe i hans nærhed, at troen og kærligheden får lejlighed til at sejre over modviljen og klogskaben – og så, når denne sejr er vundet, at følge ham på den smalle vej, der vel er dårskab for det kødelige menneske, men er *Guds* dårskab og derfor uendeligt visere og herligere end al menneskelig klogskab.

Det er i denne Ånd vi tilsiger hverandre et velsignet nytår!

Det onde og fristelsen

Er klogskab noget godt eller noget ondt? Hvis vi lader den styre vort liv, da er den absolut noget ondt, thi da ophøjer vi den til at træde i Guds sted. Hvis vi derimod lader Gud styre den, da er den i det godes tjeneste, selv god.

Var Jesus klog? Det spørgsmål bliver belyst i artiklen foran. Vi nåede frem til det svar, at han aldrig bliver omtalt som klog og det med rette. Han lod aldrig kloge overvejelser være det udslaggivende

for sine valg, men Guds vilje; den førte ham helt ud i korsets dårskab til vor frelse!

Det onde

Mon vi er tilstrækkeligt opmærksomme på, at klogskaben repræsenterer det onde, hvis vi lader den styre vort liv? Korinterne var kloge i Kristus (1. Kor. 4,10); det betyder, at de endnu gav ondskaben plads i

deres kristenliv. Farligt – ikke mindst for dem selv!

Mon det er dette, Herren har for øje, når han lærer os at bede: »Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde?«

Fri os fra det onde, der endnu er i os selv! Fri os fra, at vi lader klogskaben råde på bekostning af din gode og fuldkomne vilje!

Hvis vi nemlig bliver friet fra vor indgroede kloge ondskab, da er der ingen

grund til, at Gud for at komme ondskaben i os til livs leder os i fristelse, så vi falder, ydmyges og bliver hårdt ramt.

Men lader vi os ikke udfri af vor egen ondskab, da kan det være, at Gud i sin nåde leder os ud i fristelser, som vi ikke kan stå i, og som derfor leder os til afslørende fald, thi kun på den måde kan han da komme ondskaben, klogskaben, egenrådheden, egenviljen og alle andre udslag af vort hovmod til livs.

Fri os fra det onde – den bøn får os til at efterspore ondskaben hos os selv, og da viser det sig, at den har langt dybere rødder, end de fleste umiddelbart tænker sig. Hvad ondt er der i at bruge sin forstand? Hvad ondt er der i ikke at søge Guds rige først og hans retfærdighed? Hvad ondt er der i at lægge nogle kloge planer, der sikrer fremtiden? Hvad ondt er der i at buse ud med sine meninger?

Selve spørgsmålet: »Hvad ondt er der i det?« afslører, at den spørgende er i forsvarsstilling – det er farligt, thi han forsvarer sig dybest set overfor Gud – havde han spurgt ham først, da havde han aldrig stillet sit forsvarsspørgsmål, thi så havde han kendt og gjort Guds vilje, og det overflødiggjør ethvert spørgsmål.

Alt, hvad der ikke udspringer af tro, er synd, altså ondt (Rom. 14,23), men ak, hvor få, selv blandt os kristne, ser sådan på det!

Fri os fra det onde – det betyder altså: fri os fra dette ikke i eet og alt at handle i tro – fri os fra at handle i ulydighed, i vantro, i bekymring, i kloge beregninger – fri

os fra klogt at bevare vort liv!

Det er altså en nærgående bøn, en højst personlig og personligt-aktuel bøn at bede ved det nye års begyndelse.

Led os ikke i fristelse

Gud kan ikke fristes af det onde, og han frister ingen. Men hvis det onde, f.eks. i form af selvrådigheden og klogskaben har groet sig fast i en kristen, da ... ja, da leder han måske sit barn ind i en fristelse, som slår ham sådan i stykker, at han begynder at forstå, hvor uklogt han handlede, da han lod klogskaben have det endegyldige ord i sit liv.

Fristelsen kan tage to former. Det kan være en fristelse, som virkelig te'r sig som en fristelse, således at den fristede prøver at stå den imod, men falder, fordi Gud har ledet ham ind i den med den hensigt at bringe ham til fald, afsløre ham, ydmyge ham og på den måde vise ham, at han har holdt fast på ondskaben, ulydigheden, vantroen, selviskheden.

Men det kan også være en fristelse, som ikke optræder som en fristelse, og som den kristne slet ikke oplever som sådan. Det er det frygteligste af alt, thi det betyder, at Gud giver ham hen til forhærdelsen. En sådan fristelse kan f.eks. være, at han stilles i et valg af afgørende betydning og som sædvanlig ikke søger Guds råd, men lader klogskaben diktere ham det kloge valg – og Gud griber ikke afværgende ind, banker ikke på hans hjerte- og samvittighedsdør – da ledes han i fristelse

og *ydmyges ikke*, thi han betragter slet ikke fristelsen som fristelse, og han oplever ikke sit kloge valg som et nederlag – han forhærdes uden at opleve det som forhærdelse!

Frygtelige mulighed! Lad os af hjertet bede, som Herren lærte os: »Led os ikke i fristelse, men fri os fra det onde!«

Thi dit er Riget, Magten og Æren

Ondskaben og klogskaben er, at vi vil have magten og også æren. Vi vil bestemme. Vi anser Riget for vort.

Det er en skæbnesvanger fejlvurdering med skæbnesvangre konsekvenser. Når det går op for os, da forstår vi, hvad *Kierkegaard* så træffende har sagt: »Der er kun en, du skal frygte – Gud! Og der er kun en, du skal være bange for – dig selv!«

Derfor beder vi: »Fri os fra det onde i os selv, så vi ikke mere lader klogskaben og fornuften have magten, thi dit er Riget og Magten og Æren i evighed!« Det bliver aldrig anderledes – men forsøger du på at tilrive dig magten, da risikerer du, at Gud leder dig i fristelse, og det er måske det frygteligste af alt.

Hvor befinder vi os ved begyndelsen af 1986? Vi er næppe nået så langt i Kristus-lighed, at vi ikke har brug for ved årets begyndelse at anråbe Herren om, at han ikke leder os i fristelse, men frier os fra alt vort onde.

Vi vil jo gerne have et velsignet nyt år!